

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.377 van 30 juni 2015
in de zaak A. 215.962/XIV-36.454**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 33, bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 mei 2015, strekt tot de cassatie
van het arrest nr. 143.990 van 23 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 juni 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering
van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen de
zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, zijn niet van toepassing op

jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de uiteenzetting van het eerste middel acht verzoekster ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: devreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat de termijn van twee jaar werd opgelegd omdat verzoekster na het betekenen van het bevel nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en zij daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen heeft ingediend.

In antwoord op verzoeksters kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “op quasi automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod”, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat “de gemachtigde wel degelijk de redenen mee[deelt] waarom een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd”, dat te dezen geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van twee jaar nu “de bestreden beslissing zich geenszins beperkt tot de loutere vaststelling dat de verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en dat verzoeksters beschouwingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet

toe[laten] vast te stellen dat de verweerder enig relevant ‘concreet element’ buitenbeschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken”.

Zoals verzoekster terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geensprake is van een automatisme bij het opleggen van de termijn van twee jaar. Verzoekster ontkracht ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat zij op geen enkele wijze toelicht welke overige specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissing. Anders dan verzoekster voorhoudt, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die vaststelling en in het licht van de gegeven motivering geen omkering van de bewijslast op. Met de niet nadertogelichte opmerking dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, maakt verzoekster ook geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig juni tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams